

OČIMA MISÍÍ

TÉMA:

Obláti a chudí v Evropě



Očima misíí

Číslo 2024/11

Vychází 3–4x ročně

Registrační číslo MK ČR E 24263

Vydavatel a redakce

Oblátské misijní dílo, z. s.

Staroklokotská 1

390 03 Tábor

IČ: 22855602

Tel.: 603224665

e-mail: omd@oblaci.cz

Web: oblaci.cz

Redaktoři

Vlastimil Kadlec, OMI

Zuzana Lášková

Günther Ecklbauer, OMI

Petr Dombek, OMI

Hana Koukalová

Autoři fotografií

Archiv OMI

Salome Mecová

Pixabay.com

Grafika

Studio Baskerville, Tábor

www.baskerville.cz

Tisk

Tiskárny Havlíčkův Brod

www.thb.cz

Uzávěrka čísla 12 bude 31. srpna 2024

Editorial

Na večer, kdy byl zvolen papež František, nezapomenu. Byl jsem tehdy v Libanonu a právě jsme měli setkání všech řeholníků naší chudinské čtvrti. Navštívil nás maronitský biskup z Aleppa, který zde byl dříve farářem, a vyprávěl nám, jak teď ve své škole v Aleppu poskytuje ubytování uprchlíkům všech různých náboženství i jak za občanské války přecházel mezi muslimskou a křesťanskou zónou (křesťanské milice ho téměř zabily, protože ho právě pro jeho častý kontakt s muslimy měli za špiona). Vtom někdo zavolal jedné sestře františkánce, ať si zapne televizi, že máme nového papeže... Když jsem viděl papeže Františka, pochopil jsem znovu, že „církev chudých“ opravdu existuje.

Na podzim jsem pak přečetl papežovu exhortaci Evangelii Gaudium, která je svým způsobem jeho programovým prohlášením a kterou jeden spolubratr ohodnotil slovy: „Církev znovu nachází sama sebe...“. Je pro nás výzvou „vykročit z vlastní pohodlí a mít odvahu vydat se na všechny periferie, které potřebují světlo evangelia“. (EG 20)

Ano, vycházet na periferie, k těm, kteří jsou od církve daleko, k těm, kteří jsou opuštěni, to je to, co unavené a do sebe zahleděné církvi znovu dodává smysl života, radost a elán.

Na papeži Františkovi je poznat, že pochází z jiného koutu světa. Z misijní země, jak bychom dříve řekli, ze země,

kam posíláme pomoc. Ale dokáže nás upozorňovat i na chudobu, kterou máme v Evropě a někdy i přímo přede dveřmi. Pár příkladů, jak se na novou situaci snaží odpovídat misionáři obláti, oblátské asociace a naši farníci, najdete i na následujících stránkách.

Nedávno vyšel nový vatikánský dokument o nekonečné a ničím neomezené důstojnosti člověka, který se opírá také o encykliku Fratelli Tutti (FT): Dignitas infinita. V jednom odstavci tam o dramatu chudoby čteme: „Pokračuje skandál do očí bijících nerovností, kde je důstojnost chudých dvojnásobně popírána kvůli nedostatku zdrojů k uspokojení jejich základních potřeb a kvůli lhostejnosti, kterou vůči nim projevují jejich sousedé.“ (DI 36)

Ano, všítat si chudých, opuštěných a přehlížených, respektovat jejich důstojnost znamená uchovat si vlastní důstojnost. Umožňuje nám to setkat se v nich s Kristem a dodává nám to novou radost z víry. Často je nad naše síly někomu účinně pomáhat, ale všimnout si ho, podívat se na něj s respektem a něhou, darovat mu aspoň trochu času a pozornosti, a tím i trochu lásky, to můžeme vždycky.

Jak píše papež na konci své encykliky o bratrství: teprve když se ztotožňujeme s těmi nejposlednějšími, staneme se bratry a sestrami všech. (FT 287)

Ať jsou nám příspěvky tohoto nového vydání „Očima misíí“ povzbuzením, že se církev i obláti na tuto cestu vydávají, a pobídnutím, abychom i my udělali nějaký ten krok vpřed.

Günther Ecklbauer, OMI



HOSTITELSKÝ KOSTEL V ESSEN KRAY

Nášim posláním je být nablízku lidem a společně s nimi hledat Boha, a proto jsme o třetí adventní neděli roku 2021 založili novou komunitu v Essen-Kray. Essen je jedním z velkých průmyslových měst v německém Porúří. Tato hustě obydlená oblast ve spolkové zemi Severní Porýní-Vestfálsko je charakterizována velkým počtem imigrantů a v současnosti také procesem nelehkých strukturálních změn proměňujících tradiční těžký průmysl v hi-tech obory a služby. Pro nás obláti je tedy Essen-Kray přesně tím správným místem. Tamější kostel sv. Barbory je navíc z iniciativy farníků „hostitelským kostelem“, místem spojujícím duchovní a společenský život. Prostor, kde se každý cítí vítán bez ohledu na národnost, náboženství nebo generační příslušnost. Své místo zde má liturgie, charita i hlásání evangelia. A my obláti jsme rádi u toho – pro město, pro každého, kdo nás potřebuje. Naši komunitu tvoří dva Němci a jeden indický spolubratr: Thomas Wittemann, Waldemar Brysch a John Thomas David. Bydlíme na staré faře sv. Barbory.

Počátky „hostitelského kostela“ popisuje paní Elke Scheermesser, která byla zrodu projektu přítomna.

Projekt „hostitelský kostel“

Poloha kostela sv. Barbory v Essen Kray už nemůže být centrálnější. Kostel je přímo na nákupní třídě, vedle autobusové zastávky, v bezprostřední blízkosti místa, které je středem společenského života města. A také proto bylo toto místo vybráno k tomu, aby zde vzniklo sociálně-charitativní centrum, a přitom zůstal zachován liturgický charakter prostoru.

„Hostitelský kostel“ má být znamením, že jste tu vítáni bez ohledu na vaše kulturní zázemí, na to, zda jste bohatí nebo chudí, mladí nebo staří. Každý by zde měl najít místo, kam může jen tak zajít, pomodlit se, slavit bohoslužbu, sejít se s přítelem na kávu, užít si různé kulturní aktivity, uchýlit se do čtenářského koutku s knihou nebo se učit němčinu. Může tu také získat pomoc a radu v různých životních situacích, najít někoho, s kým si může promluvit, kdo umí naslouchat, kdo umí poradit. Sousedský zájem, pomoc a přijetí by zde měli zakusit především lidé, kteří již nezvládají svůj každodenní život nebo se ocitli ve finančních potížích.

Začátek a hned konec?

Myšlenka na takové místo, kde by evangelium o lásce k bližnímu bylo nejen hlášáno, ale také žito, se v nás usazovala stále hlouběji. A tak nás napadlo, že jednoduchým a schůdným

způsobem, jak začít v kostele s pohostinností, jak zbavit lidi ve farnosti strachu ze změny a otevřít dveře lidem zvenčí, kteří potřebují finanční, sociální a psychickou podporu, je pro začátek kostelní kavárna. Otevřeli jsme ji po bohoslužbě na první adventní neděli roku 2019. Koláče napekli dobrovolníci a chlebem a zákusky nás štědře podpořila místní pekárna. Na čtvrtou adventní neděli už se lidé na společné popovídání při kávě opravdu těšili. Po bohoslužbě přišli i lidé z města, kteří kostel běžně nenavštěvují.

Následující měsíc jsme kavárnu otevřeli ještě na jeden den v týdně, abychom mohli lidem hledajícím pomoc nabídnout

„Všichni jsme velmi rádi, že k nám obláti přišli. Nový řeholní dům je pro nás znamením, že náš hostitelský kostel má skutečně smysl. Komunita pomůže lidem, kteří jsou na okraji společnosti a potřebují naši pomoc.“

Elke Scheermesser, členka spolku sv. Barbory

třeba teplou polévku nebo horkou kávu. Pak přišla pandemie a nějaký čas nefungovalo nic...

Co dál? I za tu krátkou dobu jsme poznali, jak dobře byla kavárna přijata, a proto se všim skončit pro nás teď nepřicházelo v úvahu. Přišli jsme s nápadem darovacího plotu. Na plot farní zahrady začali naši dobrovolníci všet balíčky se základními potravinami. Od té doby nás penězi na potraviny začaly podporovat různé organizace i soukromé osoby. Naši mladí s námi navíc dvakrát ročně pořádají sbírku konzerv, kterou podporuje mnoho místních lidí. Dárková ohrádka v kostele se tak dvakrát týdně stala potravinovou bankou.

Osudy a příběhy

U našeho darovacího plotu se také jasně ukázalo, že v důsledku koronaviru a prudkého nárůstu cen souvisejícího s válkou na Ukrajině se na naši pomoci stalo závislých ještě více lidí. Obvykle jich přicházelo asi třicet. Lidé čekají ve frontě u plotu a vy tam stojíte, rozdáváte jídlo a poznáváte jejich životní příběhy, problémy a potřeby. Mají hlad, protože nemají dost peněz, a možná také proto, že to s penězi neumějí. Svou roli v tom hraje mnoho faktorů a příběh každého z lidí ve frontě je jiný. Jde o životní osudy, které možná známe z televize, novin, sociálních sítí, reportáží, ale konkrétní tváře lidí, které se za nimi skrývají, většinou neznáme. Ale tady u našeho plotu tyto příběhy svou jedinečnou tvář a jméno dostávají. Už nejde jen o cizí potřebu, ten člověk tu stojí vedle nás, v naší bezprostřední blízkosti a dotýká se nás.

I naši pomocníci z bazaru s oblečením, který jsme také umístili do boční lodi našeho kostela, by mohli vyprávět podobné příběhy. V období koronaviru, kdy musely být obchody zavřené, jsme nejprve balili oblečení do pytlů a rozdávali je. Pak jsme ale v kostele postavili dva stojany na oblečení a také regál s knihami. Lidé ale potřebují víc než jen pytel

oblečení a jídlo, potřebují čas, někoho, kdo je vyslechne, dobrou radu a podporu a hlavně si přejí, aby je někdo bral vážně. A právě to bychom jim chtěli spolu s materiální pomocí nabídnout.

Společně s některými mateřskými školkami v Kray jsme na prostranství před kostelem uspořádali tzv. „kolotoč oblečení“. Učitelky si všimly, že mnoho dětí přichází do školky špatně oblečeno. Často neměly dostatečně teplé oblečení, přicházely v roztrhaných věcech nebo prostě jen neměly tu správnou velikost. S pomocí našeho bazaru jsme tak uspořádali burzu oblečení, hraček a knih, která se nikdy předtím nekonala. A dodnes se opakuje dvakrát ročně.



Život podle evangelia

„Hostitelský kostel“ je příležitostí ukázat, čím je církev v pravém slova smyslu, co to znamená žít bratrskou láskou, vycházet lidem vstříc, starat se o jejich problémy, vyhledávat je a nabízet jim pomoc. To je život podle evangelia! Tak můžeme lidem ukázat i tu stránku církve, které se dosud dostávalo ve srovnání s negativními titulky v novinách méně pozornosti.

A jak vypadá život ve farnosti sv. Barbory dnes, popisuje člen zdejší komunity Thomas Wittemann, OMI.

Jako komunita jste v Essen Kray už dva roky, myslíte si, že už jste se stali součástí farnosti a zdejšího místa?

Už když jsme se sem stěhovali do našeho nového řeholního domu, měli jsme spoustu pomocníků, počínaje animátory mládeže, kteří byli opravdu rádi, že přicházejí mladí kněží, aby je v jejich práci s mladými ve farnosti podpořili. Ti, kdo tvoří jakési jádro farnosti sv. Barbory, byli zase rádi, že do farnosti nepřichází jen jeden, ale hned tři noví faráři. Při předběžných rozhovorech s farními radami a s projektovou skupinou „hostitelského kostela“ se jasně ukázalo, jak jsou za podporu diecéze a novou přítomnost řeholního společenství vděční.

Pastorační službu tu vykonáváme ve velkém farním obvodu, který vznikl sloučením čtyř místních farních společenství a jehož těžištěm je právě hostitelský kostel svaté Barbory.

Díky projektu jsme již s Kray dobře propojeni. Především spolupracujeme s úřadem našeho městského obvodu, který má blízko k místním a zároveň v Kray mnoho věcí organizuje a zprostředkovává, a také se zdejšími spolky a organizacemi, firmami a lidmi podporujícími sociální a charitativní projekty.

Změnila se vaše představa toho, jak místo žije a co potřebuje? Očekávání a realita?

Na začátku jsme měli v plánu prostě naslouchat, být všímaví, pozorní a postupně navazovat kontakty. Zpočátku to bylo trochu obtížné, protože stále existovalo dost omezení souvisejících s koronavirem. Díky jednoduchým nabídkám pomoci, kterou jsme organizovali v kostele a na prostranství před ním, díky naší obvyčejné přítomnosti, spolupráci s pracovníky

Jako misionáři obláti chceme přispět k růstu Božího království. To také znamená neustále se vymaňovat ze starých vzorců a zkoušet nové věci. V posledních letech jsme založili dva nové řeholní domy, jeden z nich je v Essen-Kray. Jsme přesvědčeni, že Bůh miluje každého člověka a dává mu nekonečnou důstojnost. Právě to chceme hlásat a dosvědčovat svými životy. Jsem přesvědčen, že Essen-Kray je přesně tím správným místem, kde to můžeme dělat a společně s lidmi zakoušet, kým v Božích očích jsme.

Felix Rehbock, OMI, provinciál oblátů

městského obvodu, díky každotýdennímu rozdávání potravinových balíčků před naším domem a především díky rozhovorům s potřebnými jsme se však už tehdy mohli hodně naučit. Jedním z důležitých aspektů bylo to, že neexistuje jen jedna konkrétní forma chudoby, ale že se chudoba projevuje mnoha různými způsoby. A přitom je důležité si uvědomit, že každý potřebuje nebo hledá něco jiného. Je třeba brát v úvahu i rozdíly mezi místními lidmi (v jejich kultuře, náboženství, původu, sociálním prostředí). Pro nás je ale klíčové, abychom bez ohledu na všechny výše uvedené skutečnosti zůstali učedníky a neztratili ochotu se dál učit. Chceme stát lidem po boku a naslouchat jim. Chceme našim lidem také otevírat nové perspektivy, a to prostřednictvím různých nabídek odborného poradenství a osobní podpory, mít pro ně prostě otevřené dveře a darovat jim čas. Chceme jim ukázat, že si jich vážíme a že stojí za to postavit se jeden za druhého a vydat se na společnou cestu. Ale jsou tu i lidé, kteří žijí na ulici a pomoc odmítají. I to je důležitá zkušenost, společně tuto bezmoc tváří v tvář nouzi snášet a nadále jim zůstat nablízku.

Při pohledu na samotnou farnost je zřejmé, že žije rozmanitým životem. Najdeme tu sbor, skupinu kostelníků, společenství dětí a mladých atd. Je ještě stále dost lidí ochotných dělat něco pro lidi mimo kostel?

Díky existenci „hostitelského kostela“ je ve farnosti nyní kolem třiceti dobrovolníků, kteří se aktivně zapojují do práce v kostelní kavárně, v obchodu s oblečením, ve vývařovně, pomáhají při distribuci potravin nebo si vzali za své doučovat děti. Jsou mezi nimi i lidé, kteří jindy sami stojí ve frontě na přiděl potravin. Je to jejich způsob, jak poděkovat.

Povědomí se změnilo. Farníci si více všímají lidí z okolí i toho, že je tu pomoc poskytována zcela konkrétně. Jsou také ochotní nabízet různou podporu, ať už ve formě potravinové pomoci, nabídky oblečení atd.

Je to vidět například na sbírce konzerv, kterou dvakrát ročně organizuje místní mládež. Množství darovaných konzerv je opravdu velké! Lidé, kteří se o sbírce dozvědí, jdou na nákup a do vozíku si jednoduše dají jednu nebo dvě konzervy navíc. Pomáhá nám také to, že máme podporu supermarketu a drogerie, které jsou hned za rohem.

Zkušenosti ukazují, že když lidé vidí, jak lze v jejich okolí a také v „jejich“ kostele jednoduchým způsobem pomáhat, jsou k této pomoci a také k finančnímu přispívání velmi otevření, a to bez ohledu na to, kdo pomoc potřebuje. Možná je to také tím, že sami někdy poznali nouzové situace a vědí, co to znamená být odkázán jeden na druhého. A pak lidi v nouzi ve svém okolí prostě vidí a před takovou nouzí nelze zavírat oči.

A pak tváří v tvář tolika potřebám ve světě je dobré, že můžeme pomáhat zcela konkrétně na svém konkrétním místě, protože nouze a chudoba tak dostávají tvář a jméno.

„Obláti se pro Kray dobře hodí, protože jde o čtvrt, kde jsou zastoupeny různé kultury a náboženství. Nový oblátský dům dává naději, že zde kostel zůstane zachován. Z toho, co jsem zatím s oblátou zažil, si myslím, že dávají kostelu tady v Kray nový a svěží impuls. Jako mladí jsme rádi, že můžeme pracovat s dospělými a také s kněžími, kteří nám rozumí, a oni zase vědí, jak je práce s mládeží pro komunitu důležitá.“

Eric Machoczek, člen skupiny vedení mládeže

Nedávno si do kostela pro jídlo přišla jedna mladá žena. Neřešila ale pouze svoji nouzi, byla zoufalá z toho, jak má pomoci bezdomovci, který jí nedovolil, aby mu pomohla. Bylo jí ho líto a moc mu chtěla pomoci.

Komunita se nedávno rozrostla o spolubratra Johna Thomase Davida původem z Indie. Je to kvůli multikulturnímu prostředí, ve kterém se farnost nachází?

To, že je Thomas s námi, zapadá jistě i do multikulturního prostředí našeho místa. Ale i nám samotným pomáhá jeho přítomnost rozšiřovat pohled a obzory. Na interkulturní aspekt se u nás v Kray zvláště zaměřujeme, můžeme tak totiž lidi sblížovat. Vzhledem k tomu, že zde žije mnoho různých národností, je velmi důležité, aby se zde každý cítil

jako doma. Zároveň by však mělo jít o pospolitost, a ne pouze o soužití. Měli bychom

si navzájem naslouchat, abychom se o sobě něco dozvěděli, lépe druhým porozuměli a mohli spolu dobře žít. Velkým bohatstvím je také to, že se tak můžeme něčemu novému naučit. Je dobré přemýšlet i mimo svůj vlastní rámec a nesoustředit se jen na své vlastní malé problémy. Podněcuje nás to k tomu, abychom se na mnoho věcí podívali „zvenčí“, jinými očima a z nové perspektivy. Lze tak odbourávat předsudky, a to vede k lepší spolupráci.

Pro nás jako misijní řeholní společenství je důležité, abychom byli vnímáni jako interkulturní komunita a abychom všechno prožívali společně. Někteří potřební, kteří pocházejí

z jiného kulturního prostředí, se díky tomu méně obávají kontaktu s námi a ve své situaci se cítí lépe pochopeni. Ale i jádro farní komunity tuto interkulturalitu oceňuje a je jí velmi otevřená. V neposlední řadě jsme se mohli od sebe navzájem hodně naučit i my jako spolubratři. Je to obohacení pro všechny strany. Jsme velmi rádi, že s námi otec John Thomas je.





PROMĚŇUJEME SE UPROSTŘED „PAVUČINY“ VZTAHŮ

Rozhovor

Chudí byli první láskou svatého Evžena, zakladatele Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné. Na počátku jeho dobrodružství šlo především o sluhy a služebné, mladé a vězně. Časem se svět chudých naší misionářské činnosti otevřel do velké pestrosti situací a podob. Několik asociovaných laiků z oblátské rodiny v Mesině na severu Sicílie vytváří postupně ve spolupráci s oblátý sít pomoci imigrantům a drogově závislým. Požádali jsme Biancu, Antonella a Esmeraldu, jestli se s námi mohou o zkušenost svého zapojení i vlivu na jejich život podělit.

Bianco, vyprávěj nám, prosím, o vašem společném snažení ve prospěch imigrantů.

Bianca: Oblátý jsem poznala v naší škole. Otec Francesco spolu s Esmeraldou, jednou mou kolegyní ze školy, která už tehdy byla součástí AMMI (*skupina italských asociovaných laiků: pozn. překl.*), po několik let připravovali pro žáky z naší školy jeden ze vzdělávacích programů. Já jsem byla ve škole nová a Esmeralda, se kterou jsme potom navázaly opravdu krásné přátelství, mě do toho projektu přivedla. Ocitla jsem se najednou uvnitř a divila jsem se, že já jako laik se podílím na setkáních, které doprovází kněz. Ale okamžitě jsem se cítila přijatá a hned jsem pochopila, že je to příležitost propojit naše různé cesty do společných bodů a sdílených hodnot.

A to pak pokračovalo i mimo výuku, že?

Bianca: Ano, poznala jsem oblátskou komunitu v Gesso, účastnila se letních táborů oblátského hnutí mládeže, navštěvovala oblátskou farnost, poznala dalšího obláta otce Ermana.

Spolu s dalšími členy oblátské rodiny jsme založili sociálně propagační spolek „Wind of Change“. Jeho předsedou je Antonello, který pracuje také ve FARO, což je resocializační komunita pro drogově závislé. Podařilo se domluvit, abychom v prostorách FARO měli své sídlo. A dodnes s ním sdílíme

různé projekty pro italské děti i děti přistěhovalců, jako je „Sousedská knihovna“ nebo „Škola italštiny Penny Wirton“ pro migranty.

Antonello: Když jsem se poprvé během lidových misí v naší farnosti setkal s oblátý, bylo mi sotva devatenáct let. Ve 24 letech jsem začal pracovat jako dobrovolník v Centru solidarity FARO, terapeutické komunitě pro drogově závislé založené jedním misionářem oblátým, který mě vyzval k tomu, abych také svým dílem nějak přispěl. Od té chvíle jsem už komunitu FARO nikdy neopustil. Sloužím tam už 36 let. Nikdy jsem tuto svou službu nepovažoval za zaměstnání, ale za opravdovou misi, poslání.

V 53 letech jsem se svými přáteli, kteří také sdílejí oblátské charisma, založil sociální propagační spolek „Wind of Change“. Dnes má toto sdružení už i své sídlo a hostí „Školu italštiny pro cizince Penny Wirton“.

Takže „spolkový svět“ je vlastně prostředkem, jak se dostat k chudým a vytvářet síť pomoci. Můžeš nám k tomu říct něco víc?

Antonello: Od loňského roku je náš spolek partnerem komunity FARO v projektu, jehož nejviditelnějším činem je „Sousedská knihovna“. Otevřena byla 3. října 2021 v prostorách

Centra solidarity FARO a i ona je stejně jako škola pro cizince pojmenována po malém hrdinovi stejnojmenného románu „Penny Wirton“. Jde o chudé dítě, které je sice svou situací připravené o mnoho příležitostí, ale je schopné změnit svůj neutěšený stav četbou a studiem, doprovázené podporou a blízkostí jednoho učitele. Jeho jméno je tedy pro nás symbolem označujícím možnost změny.

Není náhodou, že knihovna vznikla právě v „srdci“ čtvrti Giostra, v oblasti vyžadující pečlivou socio-kulturní politiku. Má totiž za cíl šíření a využívání služeb knihovny i na okrajových místech. „Sousedská knihovna“ nemá být jen prostorem pro knihy, ale místem pro každého. Najdete v ní i čtenářský a hudební koutek inspirovaný národními programy i odpovídající výběr knih určených těm nejmenším.

Esmeralda: Je mi 57 let a jsem členkou AMMI. S obláty jsem už od svých 17 let. Učím italštinu na gymnáziu a plně se věnuji projektům, které právě popsali Bianca a Antonello.

Tedy i laici mohou žít charisma sv. Evžena?

Esmeralda: Rozhodně. Svatý Evžen nás vyzývá, abychom se kolem sebe pečlivě rozhlíželi, abychom si kladli otázky a odpovídali na potřeby těch, kteří jsou kolem nás.

Žijeme ve městě Messina, kde se pravidelně vylodují četné skupiny imigrantů. Dát k dispozici naše pedagogické schopnosti a začít cizince, lidi ztracené a osamělé učít italštinu se pro nás s Biancou zdálo být jen přirozenou odpovědí. Začaly jsme s tím nejdříve v centru pro přijímání nezletilých, ale po otevření prostor spolku Wind of Change jsme ve výuce pokračovaly tam a zřídily pobočku Školy italštiny pro imigranty Penny Wirton.

Škola je určena pro imigranty z celého světa, bez ohledu na věk, původ a délku jejich pobytu v našem městě.

I některé státní školy nám posílají studenty, kteří potřebují jazykovou podporu. Jde o chlapce a dívky základních škol, kteří se právě dostali do Itálie nebo se v Itálii už narodili, vyrůstali spolu s námi, ale ocitli se v obtížích. Máme tu i nezletilé, kteří jsou prozatím umístěni v přijímacích střediscích a následně svými vychovateli nasměrováni právě do naší školy.

Poskytujeme jak individuální lekce, tak i hodiny pro malé skupiny. Nestaráme se příliš o programy a způsoby hodnocení, snažíme se soustředit na maximum toho, čeho je člověk, kterého máme právě před sebou, schopný.

V letošním roce jsme na naší škole navrhli dobrovolnickou zkušenost a s univerzitou v Messině jsme uzavřeli dohodu, která nám umožnila přijmout dva studenty na stáž. Mladí lidé, kteří našeho návrhu využili, pak zdůrazňovali velký přínos takové zkušenosti: navázali nové vztahy a prostřednictvím životních příběhů druhých pochopili a objevili lépe i sami sebe.

Dotkli jste se ještě jiných podob chudoby, jako je např. chudoba drogově závislých.

Esmeralda: Jít do komunity pro drogově závislé FARO znamená setkat se s Ježíšem, setkat se s ním skrze zraněné mladé lidi s mnoha podobami různé chudoby. Obvykle vyrůstali v těžkých podmínkách. Někteří z nich mají ještě jakési ponětí o náboženství, většinou zděděné po babičce, kterou doprovázeli na mši. Ale jako dospělý z nich už nikdo nikdy nevstoupil do kostela a nikdo z nich se nikdy nemodlil, dokonce ani tu nejjednodušší prosebnou modlitbu, protože se cítí vinní, nehodní, zranění, špinaví, cítí se jako ti, kdo si nezaslouží být šťastní. Ale během katechezí se obvykle promění, zakusí, že jsou povoláni být Božími syny a dcerami, a to se pro ně stane tím největším objevem.



Esmeralda



Antonello



Bianca

Stručně řečeno – společná láska k chudým vás přivedla k tomu, že jste vytvořili síť vztahů mezi sebou samými. Vidíte ještě jiné dopady na svůj život?

Bianca: Ano, myslím, že se mezi místy a lidmi vytvořila mnohem větší síť vztahů, než jsem dokázala popsat. A jasně vnímám, že jsem se uprostřed této „pavučiny“ tkané s námahou a také s obtížemi všeho druhu v této nesnadné době a v tomto městě s mnoha problémy změnila. Že jsem se otevřela světu dalekým i blízkým, že jsem se skrze společně tvořené věci na své duchovní cestě hodně posunula. A to dává mému životu smysl.

Esmeralda: Když se vztah žije v Bohu, když je svobodný a krásný, tak se z něj rodí něco nového. Pro mě tyto prolínající se vztahy vytvářejí život a lidem kolem nás přinášejí naději.

Antonello: Tahle „misie“ ke mně patří a bude mi patřit navždy. Napadá mě obraz Ariadny nitě, která propojuje všechna popsaná setkání, setkání, která změnila můj život, události, díky nimž jsem zjistil, co je to prozřetelnost a co je smyslem mého života, tedy aby se lidé, které potkám, mohli vnímat jako lepší.

Překlad Vlastimil Kadlec, úpravy Hana Koukalová

Téma: Obláti a chudí v Evropě

ZDRAVOTNICKÁ POMOC A NASLOUCHÁNÍ V OBLÁTSKÉ FARNOSTI NA SARDINII

V prosinci roku 2021 bylo z popudu misionářů oblátů zřízeno ve farnosti sv. Eliáše (Cagliari na Sardinii) Centrum naslouchání. Vzniklo jako konkrétní odpověď na potřeby farníků, kteří procházejí tíživou sociální a finanční situací.

Jde v podstatě o sdílení, o synodální cestu, která je založena na „srdci ochotném naslouchat“. Naslouchající srdce mají především dobrovolníci patřící k několika společenstvím a hnutím působícím v této oblátské farnosti, spolupracovníci z diecézní Charity a místních úřadů. Ti všichni spolu s misionáři obláty vytvořili metodologii, která je založena na „práci uprostřed sítě vztahů“. Propojenost jednotlivých institucí a dobrovolníků totiž podporuje vytváření a sdílení osobních projektů, které zároveň pomáhají lidem překonat a vyřešit jejich problémy.

Tím podstatným při řešení různých konkrétních případů je právě sdílení závažných potřeb a rodinných a sociálních situací. Ke konstruktivnímu uchopení a řešení četných krizových situací se jako zásadní ukázala synodální metodologie. Ta umožňuje popsat konkrétní situace lidí objektivně a také

poskytnout pomoc a odpověď, které nejsou pouze charitativní, ale zároveň také vzdělávací a projektové. Charita tomu říká „pedagogika faktů“.

V roce 2023 pak svou činnost zahájilo také Centrum zdravotnického naslouchání, které nabízí bezplatné poradenství v oblasti zdraví, pomáhá klientům pochopit jejich situaci a potřeby a následně je posílá do kompetentních středisek a ambulancí. Toto středisko bylo zasvěceno Matce Tereze z Kalkaty, která nám svým životem a svými slovy připomíná, že při podpoře těch, kteří se ocitli v obtížích, je třeba vždy vycházet od malých skutků lásky, blízkosti a bratrského doprovázení.

Pro naši farnost sv. Eliáše je přítomnost těchto dvou středisek velmi cenná, protože jde o oblast s mnoha sociálními problémy a vyloučeností. Farnost se tak s přispěním dobrovolníků snaží pro lidi v těžkostech vytvářet místo, kde mohou nalézt pomoc, naději a jistotu.

Vlastimil Kadlec, OMI

(zpracováno podle článku v Il Portico, týdeníku diecéze Cagliari)

300 KŘEŠŤANSKÝCH RODIN V PÁKISTÁNU ZNOVU NAŠLO DOMOV

V září roku 2020 stáli misionáři obláti v Pákistánu před neřešitelným úkolem: po monzunových deštích znovu postavit 300 domů pro chudé křesťanské rodiny. Ty původní byly postavené pouze z hlíny a dlouhotrvající deště je logicky dokázaly vážně poničit a zcela zničit. Rodiny nocovaly ve stanech, v kostelích a na farách. Obláti se s prosbami o naléhavou pomoc obrátili doslova na celý svět. Nyní po třech letech přišla z Derekadu dobrá zpráva, příběh nových rodinných domů je příběhem se šťastným koncem. I díky nám.

Pouštní oblast Derekad ve středu země se stala útočištěm chudých křesťanů již před padesáti lety. Za vytrvalé podpory oblátů lidé pomalu zúrodnili další a další kousky půdy, o kterou nikdo z většinové společnosti nestál. Jako křesťanská menšina sice nadále ve městech dostávali nejhorskší, většinou nádenickou práci, ale život v této oblasti dával v řádu generací naději na rozvoj a lepší budoucnost. Lidé se učili zakládat zavlažovací systémy, pravidelně se starat o pole, vesnice se skládaly na zakoupení drobných zemědělských strojů, které zefektivnily obdělávání půdy a zpracování úrody. Lidé se učili přijímat zodpovědnost za své životy a život komunity. Obláti v oblasti založili několik škol pro nejchudší děti i školy, ve kterých se setkávají děti různých náboženských vyznání, což bylo v Pákistánu něčím revolučním. Přes různé překážky, jako bylo např. nezákonné zabírání zúrodněné půdy skupinami muslimů nebo i jiné spory s místními úřady, život křesťanů v této oblasti rostl a sílil.

V září roku 2020 se ale všichni ocitli tvář v tvář úplné zkáze. Obláti odvážně a realisticky viděli jediné řešení situace ve výstavbě nových domů z kvalitního materiálu, tedy cihel a betonu. To ale představovalo nemyslitelně vysokou položku, na kterou nikdo nebyl připravený. Ve víře v Boží požehnání pro chudé této oblasti a v lidskou solidaritu oslovili s prosbou o pomoc organizace a dárců od Austrálie až po Evropu. A nyní přišla z Derekadu dobrá zpráva. Neuvěřitelných 300 domů bylo znovu vystaveno, a to z kvalitních materiálů, které případným dalším přírodním živlům odolají mnohem lépe. A dobrá zpráva pro české dárců, kteří svěřili svou pomoc do rukou oblátů skrze Oblátské misijní dílo: společně jsme pomohli postavit nové domovy pro 30 rodin! Děkujeme!

Z Pákistánu nám přišlo mnoho díky, které s radostí předáváme všem českým dárcům. Společně jsme znovu vlili naději do srdcí chudých křesťanů na okraji pákistánské společnosti, posílili jejich lidskou důstojnost a dali budoucnost zdejším dětem. Život v Derekadu se mohl vrátit do normálních kolejí, kde každý najde dveře vlastního domova, lidé mohou obdělávat svá pole a děti s nadějí na lepší uplatnění chodí znovu běžně do školy. A my se teď můžeme pro tuto oblast vrátit k naší tradiční pomoci. I nadále pomáháme tamějším misionářům oblátům s provozem pouštních škol. S radostí a díky vám.

Za Oblátské misijní dílo děkuje o. Günther Ecklbauer, OMI



NAŠE SLUŽBA NA UKRAJINĚ PO DVOU LETECH VÁLKY



„Jako misionáři obláti působíme v sedmi farnostech po celé Ukrajině. Naše služba spočívá nejen v duchovní, ale i morální a materiální podpoře těch, kteří žijí v blízkosti našich kostelů. V této době dlouhotrvající války a zničených životů a domovů o to více. V našem řeholním domě v Tyrvivu (na jihu země) jsme zatím poskytli útočiště stovkám uprchlíků, některým na pár dní, jiným na pár měsíců. Provozujeme zde bezplatnou lékařskou ambulanci.

V dalších našich farnostech v Kyjevě, Obuchově, Černihivu a Rokytném (ve středu země a na severu u ruských hranic) pomáháme tím, že rozdáváme teplé jídlo, oblečení a léky. Například v Obuchově a Kyjevě jsme už rozdali tisíce porcí večeří a bochníků chleba upečených v našem řeholním domě. Lidé na nejrůznějších místech dostali boty, léky, oblečení a první pomoc.

Naši vojenští kaplani, kteří už jsou v tuto chvíli čtyři, pravidelně vyjíždějí spolu s dalšími kaplany nebo s dobrovolníky na frontu do okupovaných oblastí Charkova a Doněcka. Odjíždějí nejen s duchovní posilou, jejich auta jsou pravidelně napplněná praktickou pomocí vojákům i ostatním lidem. Nechybí kanystry s pohonnými hmotami, brikety na topení, generátory, svíčky, karimatky, deky, teplé oblečení, trvanlivé jídlo.

Přesně to jsou věci, které i vy z Česka pomáháte uskutečnit. Vaše dosavadní dary jsme použili na cesty vojenských kaplanů na frontu, nákup surovin na přípravu chleba a jídel pro potřebné, na ubytování v tyrvivském oblátském domě, pro jednotlivce i rodiny, kteří přišli o domov v důsledku války,

umožnily také cesty pro humanitární pomoc na polské hranice. Bůh vám za vaši lásku k válkou zuboženým ukrajinským lidem žehnej!“ Říká o působení misionářů oblátů a pomoci z České republiky v době války představený Sergej Witalij, OMI

Být vojenským kaplanem je přirozená volba kněze ve válečné době!

„Přesně před dvěma lety začala rusko-ukrajinská válka v plném rozsahu. Na začátku chci říct, že povoláním každého misionáře obláta je především být blízko chudým, konkrétně



Vojenský kaplan Vadim Dorosh, OMI

vycházet k těm nejpotřebnějším. Svědčit o přítomnosti Ježíše Krista v konkrétním prostředí a v konkrétním čase a situaci znamená prožívat znamení doby. Zjevně výrazným znamením naší dnešní doby je válka mezi Ruskem a Ukrajinou. Jako bývalý voják, dnes kněz a misionář, cítím v nespravedlivé válce inspiraci ke službě mezi těmi, kteří se postavili na ochranu vlasti, ke službě naší armádě. Proto jsem v posledních letech odešel nejprve jako dobrovolník a poté jako kaplan Sboru vojenských kaplanů na východ k Mariupolu, kde jsem zakusil mnoho Boží milosti a kde Bůh opravdu měnil lidské příběhy tak, jak dokáže jen on sám. Také jsme absolvovali různá setkání s veterány rusko-ukrajinské války, kde jsme se společně modlili a přemýšleli nad Božím slovem nebo jen sdíleli zkušenosti.

Hlavním cílem této činnosti je pro mě ukázat těm, kteří nás brání, že Bůh je v jejich životech přítomen, že v první linii, kde je mnoho bolesti a utrpení, je Bůh neopouští, ale je s každým z nich. Bohu není jedno, co se stane s vojákem, jeho rodinou, s armádou, naší vlastí. Snažíme se být mezi vojáky svědky Ježíše Krista, který nám pomůže porazit nepřitele ovládaného zlem.“

Vadim Dorosh, OMI

Andrii Havlich, OMI žil řadu let v zahraničí, nejprve jako emigrant a poté jako misionář oblát. „Na kněze jsem byl vysvěcen v prosinci 2018 v Madridu. V letech 2019–2022 jsem sloužil jako kněz a misionář v jižním Španělsku. V září 2022 jsem se vrátil na Ukrajinu. Po příjezdu jsem začal pracovat v katolické televizi EWTN, ale byl jsem otevřený i vojenské službě. Od léta 2023 jsem proto na žádost velitele Mezinárodní legie zahájil pastorační službu pro španělsky mluvící katolické vojáky ve farnosti sv. Mikuláše v Kyjevě. Tuto činnost spojuji také s pastorační prací s mládeží v naší farnosti. První iniciativa se zrodila v říjnu 2023 při Diecézním setkání mládeže, podpořila nás tehdy organizace „Caritas-Spes Ukraina“, a my jsme tak mohli začít navštěvovat vojáky během rehabilitace v kyjevských nemocnicích. Byla to naše první zkušenost.



S mladými v nemocnici u zraněných vojáků

Název tohoto projektu byl: „Od srdce k srdci“. V současné době je do této služby zapojená celá farnost, která se skládá na drobné dárky, které my pak přinášíme do nemocnic spolu s písněmi, rozhovory a trávíme s našimi hrdinskými vojáky společný čas.“

Přijel pomáhat

„Nebyl Ukrajinec. Do válkou zmítané země přijel pomáhat. Byl to lékař, Dán, katolík... Byl mnohokrát našim hostem. Kdykoli byl v Kyjevě, přišel na mši do našeho kostela sv. Mikuláše. Ve farnosti vedl pro farníky a všechny ostatní zájemce kurz praktické lékařské pomoci. Navíc přiváděl do kostela další lidi, byl to misionář – chtěl pomáhat a sloužit lidem.



Oskar už byl jednou zraněn a zachránil životy mnoha našich vojáků a civilistů. Před svou poslední cestou do Bachmutu přišel v jednu hodinu ráno, aby se vyzpovídal a přijal Ježíše do svého srdce. Šel tam, kde probíhaly těžké boje. Přestože nebyl Ukrajinec, Ukrajinu upřímně miloval a položil za ni svůj život, stejně jako za nás, obyvatele této země, a za největší lidské hodnoty: dobro a spravedlnost. Pohřební obřad v kapli misionářek lásky v Kyjevě proběhl bez těla zesnulého Oskara. Jeho ostatky jsou stále v Dněpru.“

Paweł Wyszowski, OMI z farnosti sv. Mikuláše v Kyjevě

„Nejtěžší věcí ve službě v době války je pro mě jako kněze a kaplana vyprovodit bratry ve zbrani na poslední cestu. Pohřbíváte ty, kterým jste žehnal, modlil se za ně, navštěvoval je na frontě, s nimiž jste vedl mnoho rozhovorů a dodával jim duchovní podporu. Prosím, abychom se za všechny naše obránce, kteří položili život za naši vlast, modlili. Pamatujme na to, jak velká je cena svobody. Věčný odpočinek dej jim Pane.“

Vadim Dorosh, OMI



Modlitba s vojenským kaplanem na frontě

DĚTI V MARAIRE MAJÍ PŘÍSTUP K PITNÉ VODĚ

Misie v jihoafrickém Zimbabwe je misíí v pravém slova smyslu. Na jihozápadě země se před misionářem prostírají rozsáhlá opuštěná území s vesnicemi rozestými v místy neprospustné buši. Už i o taková území se ale vede soubor. I tato území už jsou v hledáčku investorů, kteří od úřadů výhodně skoupí půdu, aby pak na tomto místě vytěžili nerosty a ve světě je prodali za mnohonásobně vyšší ceny nebo pro vládu za nákup půdy „výhodně“ postavili silnice a zemi uvedli do ještě větších dluhů. Bohužel otázky nespravedlnosti ani neustálé bohatnutí bohatých na úkor chudých nevyřešíme jednou provždy, ale můžeme ve víře, že drobná pomoc může v zimbabwské buši proměnit životy aspoň pár lidí, rozšiřovat království dobra.

V tomto duchu převzali už před mnoha lety duchovní správu nad rozsáhlou oblastí nyní nazývanou misie Maraire misionáři obláti. I zde platí slova zakladatele sv. Evžena de Mazenod, že je třeba nejdříve chudým a opuštěným, kterým jsou obláti nablízku, navrátit jejich lidskou důstojnost a až poté je možné jim pomáhat stávat se svatými. Budování zdejší nové misie svatého Jana se v uplynulých letech přímo účastnilo i mnoho dárců z Česka. Doslova díky a jen díky darům byl postaven farní dům, dům pro setkávání lidí z přilehlých vesnic, byla zavedena elektřina a voda. Pro větší soběstačnost a nezávislost se mohly začít realizovat rozvojové projekty jako zeleninová a ovocná zahrada či chov domácích zvířat. Můžeme s vděčností říct, že i když to byla cesta někdy nesnadná,



dali jsme život novému místu naděje pro zdejší lidi. Tady se nyní mohou nejen účastnit náboženského života farnosti a přicházet sem načerpat naději, ale nacházejí tu často také potřebnou pomoc v jednání s úřady a funguje zde i malé lékařské středisko. Zmíněné projekty slouží také pro potravinovou pomoc potřebným.

Nedílnou součástí misie v odlehlých oblastech bývá pravidelně také působnost školy. Ta totiž dává dalším generacím naději na větší samostatnost, rozhled a uplatnění, zpětně může sloužit i rozvoji místa. Tak je tomu i v Maraire. Před lety zde byla pro pár desítek dětí z okolí vybudovaná základní škola. V loňském roce jsme od tamějších oblátů obdrželi zprávu s prosbou o pomoc v řešení jedné ze základních podmínek fungování školy, a to přístupu dětí a učitelů k čisté vodě. Pro nás nepředstavitelná věc, protože na pitnou vodu narazíme téměř na každém kroku. V Maraire se ale vracíme na začátek. Děti sice mohou chodit do školy, kde tráví většinu dne, nemají ale přístup k pitné vodě. V posledních letech se problém řešil tím, že učitelé chodili spolu s dětmi čerpat vodu

do kanystrů do nedaleké vesnice, což ale nebylo vesničany příliš dobře přijímáno, a cesta navíc zabírala každodenně několik hodin z vyučování. Vesnický vrt byl už starý a znečištěný, takže i donesená voda se kvůli méně i více nebezpečným infekčním onemocněním stávala hrozbou.

Díky pomoci českých dárců je ale tento problém na dlouhou dobu vyřešený. Naše dary pokryly všechny kroky potřebné k tomu, aby se k dětem do školy čistá voda dostala. Na počátku roku přijely vrtné stroje, byl vyhloubený vrt, do něj byly nasazeny trubky i pumpa na vodu a voda tak bude potrubím přivedena až do školy. Jak už tomu obvykle bývá, místní se na projektu podílejí především skrze pomocné práce, které je potřeba vykonat. Rodiče vyzbrojeni lopatami tedy vyhloubili cestu pro potrubí ke škole, vyčistili a upravili místo vrtu. I oni tak pomohli svým školáčkům, kterým tento počín pomůže ke splnění jedné ze základních podmínek k dosažení zdravého a důstojného lidského života. Snad nám všem budou právě úsměvy dětí ve škole v Maraire dostatečným poděkováním. Děkujeme vám!

Díky pomoci českých dárců je tento problém na dlouhou dobu vyřešený. Naše dary pokryly všechny kroky potřebné k tomu, aby se k dětem do školy dostala čistá voda.



SMYSL POUŠTÍ

„Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan (Křtítel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrátte se a věřte evangeliu.“

Mk 1,12-15

Ježíš se neocitá na poušti jen tak. Vyvádí ho tam sám Duch. Právě na místě, které je pro mě pusté a prázdné, se odehrají důležité situace, po kterých Ježíš vychází hlásat Boží evangelium.

Často bych ráda přeskočila svoje pusta a prázdná a rovnou žila něco, co mi připadá smysluplnější, radostnější. A někdy je možná částečně přeskakují, když se je snažím nevidět nebo je něčím „zacpávám“. Ježíš poušť nepřeskočil. Setkává se na ní s pokušitelem plný důvěry v Hospodina. Nepřeskakuje ani svoje ukřižování, a je vzkříšen.

Vždycky jsem chtěla umět lidi uklidňovat, těšit, povzbuzovat. Myslím, že abych mohla být opravdu blízko těm, kteří

jsou na dně, musím mít zkušenost, že když jsem na dně já, je tam se mnou i Bůh. Abych mohla být blízko těm, kteří jsou chudí, musím si všimnout, že jsem chudá hlavně já a Bůh je mi přesně v téhle chudobě blízko a miluje mě.

Možná tohle je pro mě smyslem mých pouští. Zakusit, že nemám být oporou a blízko proto, že vím, jak pouště přeskakovat. Ale proto, že jsem zažila, jaké to je, když na nich nejsem sama.

Štěpánka Lopaurová

Evangelium live

*je projekt, v němž různí dotazovaní mluví o tom, jak se jich konkrétně v životě evangelium dotklo. Tedy evangelium naživo. Tento příběh a další zastavení s evangeliem ve všedním životě najdete na webu oblati.cz jako součást **Misijní orace**, která je společnou modlitbou oblátské rodiny.*

Zpráva o hospodaření Oblátského misijního díla

BILANCE 2023

	Výnosy v CZK	Náklady v CZK
Celkem	1 136 128,00	1 126 708,05
Mešní stipendia	457 150,00	457 150,00
Úroky		
Jiné ostatní výnosy	9 300,00	
Dary misiím	669 678,00	613 647,00
Z toho: podpora projektů		
Zimbabwe		67 460,00
Pákistán		175 950,00
Ukrajina		187 300,00
Srí Lanka		182 937,00
Náklady na provoz		
Náklady na provoz		55 911,05
Z toho: Cestovné		12 674,00
Poštovné a telefony		420,00
Bankovní služby		14 380,80
Vzdělávání		
Tisky, grafika apod.		37 408,00
Kurzové rozdíly		-8 971,75
Nerozděleno		
Nerozděleno		9 419,95

Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné (OMI)

Jsme misijním řeholním společenstvím kněží a bratří s velkým důrazem na komunitní rozměr života. Naší cestou je stávat se blízkými lidem, především těm, kteří se ocitli na různých periferiích církve i společnosti, a rozmanitými způsoby jim hlásat radostnou zvěst o Boží lásce. Tuto svou misii (poslání)

uskutečňujeme v mezinárodních apoštolských komunitách, v úzké spolupráci s laiky, kteří jsou našimi partnery v evangelizaci, v blízkosti k chudým a opuštěným a jako misii respektující rozdílnost kultur a obdarování každého člověka a vyznačující se důvěrou ve spolupráci mladých a v jejich přínos církvi.



Kontakty

Oblátské misijní dílo

Staroklokotská 1
CZ-390 03 Tábor
tel. 00420 603 224 665
omd@oblaticz.cz

Dárcovský účet pro naše misijní projekty

Číslo účtu: 244 816 241/0300

VS 410 Pákistán VS 900 mešní intence
VS 690 Ukrajina VS 100 klub přátel OMD
VS 560 Zimbabwe
VS 430 Srí Lanka

Komunita OMI

Plasy Tábor-Klokoty
Žebnická 559 Staroklokotská 43
CZ-331 01 Plasy CZ-390 03 Tábor
P. Vlastimil Kadlec, OMI P. Jiří Můčka, OMI
tel. 00420 733 755 901 tel. 00420 731 402 862
vlastimil@oblaticz.cz jiri@oblaticz.cz

www.oblaticz.cz | povolani.oblaticz.cz | Facebook

Příspěvky na náš život a misii v ČR

Číslo účtu: 239 472 296/0300
Název účtu: Středoevropská provincie OMI